

שהוא מגיש לו אוכל, הוא זורח. לוחצים ידיים. אולי אפשר לקבל מטבע ישראלי, כמזכרת?

בטייפ שלי רשום: „זהו עוד סיפור שר אפשר לפתוח אותו במילים: מי היה מאר מין? מי היה מאמין שנשב כאן, ארבעה ליד שולחן אחד, באכזריות, על שפת הים, כמו בחוף יפו, נהג מצרי הנראה כמו ג'יבלי קטן, קצין שירות-הביטחון הנראה כמו העתק של ירוחם כהן.“

בפעם הראשונה במצריים יש לי רומאן בעיניים. הגערה בשולחן השני, היושבת מולי, קורצת לי בשופכות ומצחקת. אני מחזיר לה באותו מטבע.

הגערה השנייה, שנראתה גיטתה, מסתכר לת, מצחקת גם היא. שתיהן מתעניינות בטייפ. יש שם אבא, אמא, שני בנים, בת וכלה. הם נוגעים זה בזה כל העת, המגעיים הגופניים, שאינם רגילים אצלנו, הם חופר שיים, ספוטאניים. הבת מאכילה את אביה, האח מאכיל את האחיות, האשה את בעלה, כולם את הילד. המון חיבה בלתי-אמצעית, גופנית ממש. המון שימחה. במשך כל הדרך ארוכה לא שמעתי מילה נרגזת אחת.

כשהלכתי לרחוץ את הידיים, היתה שם אחת משתי הגערות ובעלה. שוב צחקנו „אתה אנגלי?“ היא שואלת. „ישראלי“ אני עונה. היא פוקחת עיניים בתדהמה, שוב צוחקים. „אתה מדבר אנגלית?“ כן כן, אנגלית וגם עברית.

השמרעה פושטת מייד, באופן מיסטריוזי, כאשר אנחנו יוצאים, כבר צובא עלינו קהל גדול. כל אחד רוצה לעשות משהו עברונו. מצחצחים את האוטו, פותחים את הדלתית. מרחאבה.

מעל

לעננים

בחזרה נוסעים בכביש המדבר. קור כלבים. אני מתכרבל במושב האחורי של המרצדס, משתדל לישון.

כעבור ששירים דקות אני מתעורר. יש לי הרגשה מוזרה, כאילו אני במטוס. מעל לעננים הלאוקיינוס, בליל ירח. הרגשה מנותקת מן העולם.

אין פלא בכך. משני הצדדים מותרע היר מדבר, שטוח כמו ראי, ריק לחלוטין, מואר באור הירח המלא. נוסעים ונוסעים, עשר דקות, עשרים דקות, חצי שעה, שעה — ועדיין משני עברינו ים החול המוכסף, ריק מכל ריק. אין שום תנועה בכביש. אנחנו לבדנו בעולם.

החוויה נמשכת ונמשכת. ישלוה גמורה. אפשר להשתכר משלוות שכזאת.

שלמה חושש שמא הנהג יירדם. הוא מסבך אותו בשיחה, כדרכו. כמה הוא מרוויח? איך הוא חי? האם הוא נשוי? כמה דרוש לו כדי להתקיים?

(הנהג חי עם אמו, שני אחיו ואחותו בדירה אחת. איש מהם אינו נשוי. האם והאחות מנהלות את הבית. מרוויחים די טוב. מסתדרים.)

הים נמשך. מתי נראה באופק את החוף? — את קצה מצריים המיושבת, את קאהיר? כמו באורח פלא, מופיע ים של אורות באופק. מעל לכל, מואר למרחקים, בורג אלקטרוני, המיגדל של קאהיר. הגענו הביתה.

עמוד פומפיאוס

סימן-היכר העיקרי של אלכסנדריה וידו ספינקס מתקופת בית-חלמי. העמוד המתנשא לגובה 26 מטר, נגמד את אבני ואיש-הביטחון המצרי העומדים למרגלותיו. השם שהודבק לעמוד מטעה מבחינה היסטורית.

שוק יום שישי ליד מיסגד אבו-אל-עבאס באלכסנדריה, ה' נשקף אל הנמל המערבי של העיר. אנשי הביטחון המצריים לא הירשו להעולם הזה לצלם את הנמל, מטעמים מובנים.

(המשך מעמוד 21)

זה לא נראה כמו אלכסנדריה הקוסמופוליטית של לורנס דורל.

פומפיאוס

והחייל האלמוני

אסור לצלם את הנמל הגדול, אחד הגדולים ביס-התיכון. ליתר ביטחון, אין המלווה מניח לנו לגשת לים.

לרגלי מיסגד אבו-אל-עבאס מתנהל שוק בועיר-אנפין. מישפחות כפריות יושבות על מתצלות ברחוב. אני מסתובב ביניהם, מדבר עברית לתוך הטייפ. המכשיר מעורר שוב תשומת-לב. ילד רוצה לדעת מה זה. אני אומר לו לדבר לתוך הטייפ. אין הוא יודע מה להגיד. מבוגר אומר לו: „לא אלה אילא אלה.“ הילד חוזר על כך, מאושר. אני משמיע לו את קולי.

היום יום שישי. בפנים רבים המתפלל לים. בחוף אוכלים בלאפל. נשים בשחור רים רובצות על הארץ ומקשקשות. בין שולחית של בוג. מוכרחים לבקר את „עמוד פומפיאוס“.

האלמוני, משהו הדומה לפסל ויקטור עימנואל ברומא, אך קטן יותר. הוא פונה לים. שני חיילים צועדים לידו אנה ואנה, בי סיגנון סובייטי. אנחנו מצלמים ומצלמים, באור השמש השוקעת.

שני המצרים מתמוטטים. מוכרחים לאכול. איך אפשר לרוץ כל היום מבלי לנוח ורי מבלי לאכול?

היכן אוכלים? כמה קילומטרים ממזרח לאלכסנדריה יש מקום הנושא שם, המוכר לכל תלמיד של תורת המילחמה. אבו-קיר — זהו המקום שבו נחל נפוליאון בונפארט את ניצחוני הראשון, כאשר דרך על אדמת מצריים.

כאן, מול החוף, השמיד נלסון את הצי היר צרפתי, ניתק את בונפארט מביתו והכריח אותו לחפש את מזלו בעכו.

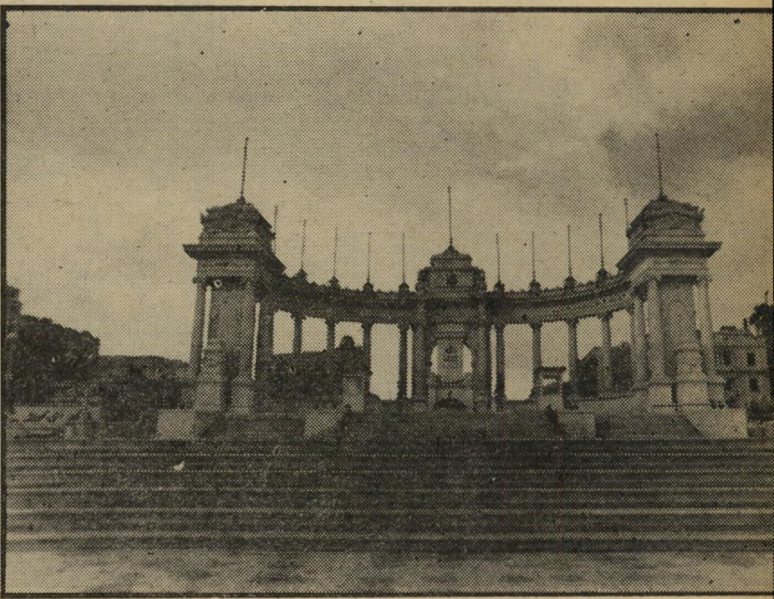
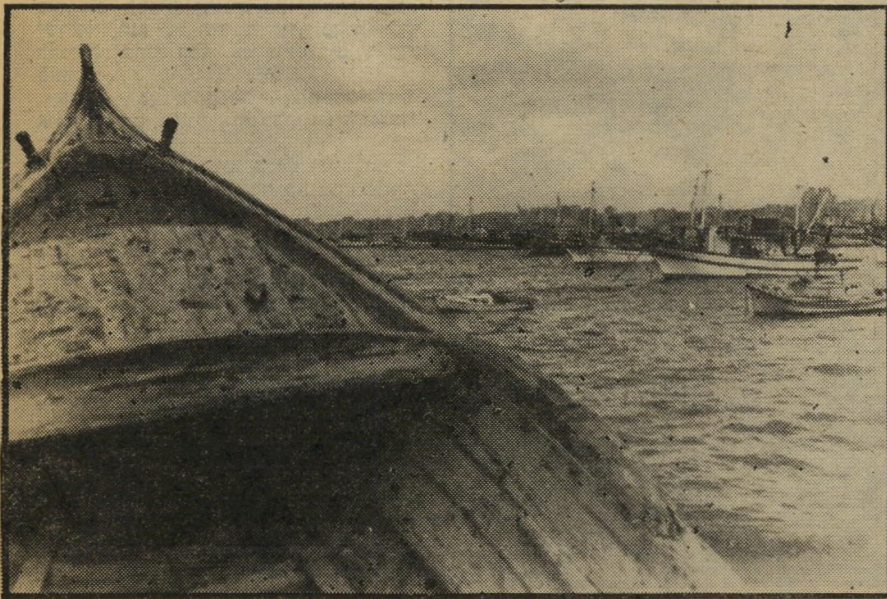
באבו-קיר יש מיסעדות-יים מצויינות. בחרנו במיסעדה יוונית גדולה. על הקיר תמונות ציבעוניות גדולות של אתונה. היר תפריט: שרימפס ענקיים, דגיים. אתה מוזמן לבחור לך בעצמך את השרימפס והדגים הרצויים לך. יין לבן, עומר חייאם. המלצר פונה אלי ישר בגרמנית. כאשר אני אומר לו שאני הישראלי הראשון בחייו

הוא נקרא כך, מפני שסברו בטעות, כי כאן נקבר פומפיאוס הגדול, אחרי שנרצח בידי המצרים, שרצו למצוא חן בעיני יולי יוס קיסר. אך למעשה הוקם העמוד, שר גובהו 26 מטרים, לכבוד הקיסר דיוקלסן, אחרי שעזר לעיר להתגבר על רעב.

האתר כבר סגור. אך הבחורה הממושקפת מכניסה אותנו, ברגע שמסבירים לה שר אנחנו ישראלים. כיום כדאי להיות ישראלי במצריים — אפילו אמריקאים וגרמנים, שר שהו ומר-מה בישראל, מתיימרים כאן להיות ישראליים.

אחרי שהסבירה לנו את הפסל ואת שלור שת הספינקסים הקטנים העומדים לידו, מתקופת בית-חלמי (החשמונאים), מתחרר טת לפתע הבחורה. היא מבקשת שאמזוק את דבריה מן הטייפ. אני מתלוצץ, ולא נעים לה לעמוד על כך.

רחובותיה הפנימיים של אלכסנדריה היר מים במיקצת לרחובות יפו הערבית בימים הטובים. ואולי לרחוב צלאח-אל-דין במיר רח ירושלים, במהדורה מוגדלת ומורחבת. מוכרחים עוד תמונה אחת, למרות שהנהג ותמלוות נראים גמורים מן הקצב הישר-אלי. אנדרטת אל-מוידי אל-מגהול, החייל

מראה ימי מראה הנמל הישן של אלכסנדריה. סירות-העץ הגדולות מתנדנדות במים, מול חוף-הים הנרחב. האכסות המודרניות ברקע שונות מאוד מסירת הדייגים הישנה, אשר כדוגמתה מייצרים גם כעשוי כעבודת-כפיים על חוף העיר.

קבר החייל האלמוני המצרי באלכסנדריה, בנוי בסיגנון איטלקי-סובייטי, משקיף על הים. שני חיילים מצריים במדי-יוצוג צועדים בו הלון-ושוב, במיצעד חגיגי בלתי-פוסק.